

Medlemmer havde udtalt sig imod Pryglestraffen ved første Behandling — og endogsaa selve Flertallets senere Ordførere havde gjort det og havde i Udvalget stillet Ændringsforslag om, at Legemsstraf skulde gaa ud af Forslaget —, men at der saa igennem Udentingsforhandlinger blev tilvejebragt et ganske lille Flertal paa fire Stemmer for Legemsstraffens Indførelse, og blandt dette Flertal fandtes Folk, der dels offentlig og navnlig ogsaa privat, i Partimøder og paa anden Maade, havde udtalt sig som Modstandere af Legemsstraffen. De gik med af politiske Grunde. De sagde: Sagen har nu faaet et saadant politisk Omfang, at vi ikke have andet at gøre end at stemme for Loven, ellers styrte vi Justitsministeren og foraarsage alt det, som deraf kan følge. Jeg tillader mig altsaa at sætte et Spørgsmaalstegn derved. Men jeg fortsætter: Lad saa være, at det store Flertal af dem, der stemte for Legemsstraffens Genindførelse, stemte efter bedste Overbevisning, at det altsaa var Alvor alt, hvad de sagde mod os, som bekæmpede den, at det var Alvor, naar de gjorde Socialdemokratiet til et Forbryderparti og Bølleparti, der af blødsøden Humanisme — saadan hed det — vilde holde Haanden over Volds- og Voldtægtsforbrydere. Men var det efter bedste Overbevisning, vare de ærede Medlemmer, med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i Spidsen, sammen med Justitsministeren — det var dog Hovedanføreren den Gang — efter saglige Grunde komne til den Opfattelse, at disse Forbrydelser vare i saa stærk Tiltagen, at der forelaa en Nødstilstand, at der maatte gribes til noget ekstraordinært som i London i sin Tid overfor Garotterne — vi huske, hvorledes vi diskuterede Møde efter Møde om disse engelske Kvælere, om de ekstraordinære Tilstande, som den Gang forelaa derovre —, var det sandt alt, hvad de sagde mod os, hvorfor staa de saa ikke op i Dag og hævde deres Overbevisning, kæmpe for Legemsstraffens Bevarelse og angribe den Justitsminister, som nu staa paa samme Standpunkt som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og jeg og de fleste Radikale og alle Socialdemokraterne stod paa for 5 Aar siden? Hvorfor gøre de ikke det? Hvorfor sidde de tavse? Hvorfor sige de ingenting? Dermed erkende de, at det i Virkeligheden ikke var en ærlig, saglig, grundmuret Overbevisning, der ledede dem, men at det var et Stykke Politik, lavet ud fra en opskræmmed, overfladisk, forløjet Pa-

nikstemning i Befolkningen. Jeg understreger det Gang paa Gang, fordi vi deraf skulde lære noget. For der vil igen komme Tider og Situationer, hvor et eller andet skræmmer op. Vi se det allerede nu; der kan ikke foregaa et Mord, uden at straks en reaktionær Presse raaer paa mere Politi. Det har jeg ogsaa nu sidste Gang set i et Højreblad i København: Mere Politi, mere Politi! — Som om Mordet ovre paa Fyn ikke snarere maatte faa os til at istemme et helt andet Raab: Bedre Politi, bedre Embedsmænd! men straks lyder det: Mere Politi! Der kan i andre Forbindelser komme andre Ting, der skræmme Folk op; en reaktionær Presse benytter det, og straks frembyde et Flertal her i Tinget og en Regering sig som Redskaber for en saadan Panikstemning. Jeg ønsker at understrege det, der her er sket til Skade for vort Lands gode Navn i Udlandet, saa stærkt som muligt, til Advarsel for kommende Dage, og for at vi, naar de Herrer atter skulle til at overfalde os som Forbrydere og som et Bølleparti, da kunne minde dem om, hvorledes det viste sig her, at det, de angreb os for, maatte de, hvis der var Alvor i deres Standpunkt for 5 Aar siden, angribe den nuværende højt-ærede Justitsminister for.

Maa jeg kun sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), inden jeg slutter af. Han er for Resten den eneste, der har haft Mandsmod her; det priser jeg ham for, det erkender jeg. Medens alle de andre sad tavse og dukkede sig og valgte en Ordfører, der saa meget som muligt kunde faa det hele udvisket, som om det ingenting var, saa stod det ærede Medlem fra Hillerød op som den Mand, han er, og vedkendte sig, at han stemte ud af et godt Hjerte for Pryglene i 1905. Men naar han nu alligevel saa let slipper det Standpunkt, han den Gang indtog, tror jeg ikke, hans Motivering slaar til. Han motiverede det med, at denne Legemsstraf, der den Gang blev gjort til denne paatrængende Nødvendighed, dette ganske uundværlige, det, vi maatte have, om ikke vort Samfund skulde opløses i Anarki, den erkendte han nu, det havde vist sig, vi kunde undvære, fordi denne Straf kun er bleven brugt i 14 Tilfælde i de 5 Aar. Men, sagde det ærede Medlem, det ligger vist i, at der den Gang rejste sig en saa stærk Bevægelse mod den Legemsstraf, at Dommerne ikke have villet anvende den. Det er nu i og for sig kun en Kompliment til den Opposition, vi den Gang rejste, at den har været saa stærk